

ἀλλὰ ποσῶς δὲν ἐνοστιμεύθησαν τὸ κρέας των. Τὰ δυστυχή πτηνά, διόλου ἀγροῦντα τὸν ἀνθρώπον, δὲν εἶχαν ἔτι μάθειν νὰ τρέμωσι τὴν δύναμιν του· καὶ, ἀντὶ νὰ φευγῶσι ἀπὸ τὸν πλησιάζοντα ἐξολοθρευτὴν, ἔστεκαν ὅλως ἀκίνητα. Εἰς τὸ κολύμβημα ἦσαν ταχύτατα καὶ ἐπιδεινιώτατα, ὥστε κἀνὲν ὀψάριον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφύγῃ. Ὅτε ἀπηντοῦσαν ἐμποδίων τις εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπερέβαιναν αὐτὸ δι' αἰφνιδίου τινὸς ἀγῶνος, πηδῶντα ὡς δύο πῆχεις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν. 'Τὰ αὐτὰ των,' λέγει περιηγητῆς ἐπίσημος, 'γεννοῦν οἱ Μαγελλανικοὶ Ἀπτηνοδύται συναθροιζόμενοι παμπληθεῖ εἰς μέρη, τὰ ὁποῖα ἢ μακροχρόνιος αὐτῶν διατριβὴ ἐκαθάρισεν ἀπὸ χόρτα· ἀναμέσον δὲ εἰς τὰς πολυαριθμούς ταύτας φωλεάς, λαμβάνει τις φοβεράν ἰδέαν τῆς ἀπ' ἀνθρώπου ἐρημώσεως τῶν νήσων τούτων· γενικὴ τις σιωπὴ ἐπεκρατοῦσε, καὶ ὁπουδήποτε περιεφερόμεθα διὰ νὰ προβλεφθῶμεν ἀπὸ αὐτὰ, μᾶς ἐστραβοκύνταζαν μὲν, ἀλλὰ χωρὶς τὸν παραμικρὸν φόβον.' Ὁ Μαγελλανικὸς Ἀπτηνοδύτης εἶναι μολις ἓνα πῆχυν μακρῶς.

Ἐπάρχει καὶ Λοφωτός τις Ἀπτηνοδύτης, ἰσομεγέθης περίπου μὲ νήσων, κατοικῶν δὲ τὰς Φαλκλανδίας Νήσους καὶ τὴν Βανδιειμένην Γῆν. Οὗτος ἔχει συνήθειαν νὰ πηδᾷ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ, ὄχι μόνον πρὸς ἀποφυγὴν ἐμποδίων, ἀλλὰ καὶ διὰ παίγιον. 'Οἱ Λοφωτοὶ Ἀπτηνοδύται,' λέγει πλοίαρχός τις, 'κρύπτονται ἀναμέσον εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα ἢ εἰς τὰ βάθη παραθαλασσίων φαράγγων, ὅπου συναθροιζόμενοι κάποτε παμπληθεῖ, ἐκβάλλουν μυγμὸν τινα, μακρὰν ἀκούομενον, ἢ διεγείροντα σειρὰν ἰδεῶν ὄχι τῶν πλέον εὐαρέστων.' Προσθέτει δὲ, ὅτι πολλῶν, τοὺς ὁποίους ἐξέτασεν, ἢ κόρη ἦτο συνεσταλιμένη εἰς μίαν ψιλλὴν στιγμὴν.

Τὸ περιφημότερον ὅμως καὶ τὸ πολὺ μεγαλύτερον εἶδος τῶν ἀλλοκότων τούτων πτηνῶν εἶναι ὁ Παταγονικὸς Ἀπτηνοδύτης, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκόνα παρεστήσαμεν εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα. Ὁ πλοίαρχος Κουκ ἰδε χιλιάδας αὐτῶν πλησίον τῆς νήσου Σταατενῆς, καὶ τῶν καραβίων δ' αὐτοῦ τὸ πλήρωμα συνέλαβεν ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους διὰ τροφὴν. Ὁ Γάλλος περιπλωτὴρ τοῦ κόσμου Bougainville ἐπίασεν ἓνα, ὅστις μετ' ὀλίγον ἡμερῶν τοσοῦτον, ὥστε ἠκολούθει καὶ ἐγνώριζε τὸν ἐλιστάτην αὐτοῦ· ἔτρωγε δὲ κρέας, ὀψάρια, ἢ ψωμίον, ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἀδυνάτησεν, ἐφύρασε, καὶ ἀπέθανε. Τὰ πτερά τοῦ ἠλικιωμένου Ἀπτηνοδύτου εἶναι τρωπὸν ἀξιοπεριέργα· ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ τράχηλος εἶναι μαύρα, περιωρισμένα ὑπὸ λαμπρᾶς κίτρινης ζώνης, ἣτις ἀρχίζει μὲν πλατεῖα,

ὥστε νὰ κρατῆ μέγα διάστημα ἐπὶ τῶν πλαγιῶν τῆς κεφαλῆς, ἔπειτα δὲ στενουμένη, κατέρχεται εἰς τὸ μέσον τοῦ τραχήλου, ὅθεν προβαίνει ἕως νὰ συμμιχθῇ μὲ τὸ λευκὸν τῶν ὑποκάτω πτερῶν· ἢ ἄνω δ' ἐπιφάνεια ἔχει ὑαλιστερόν ἀργυροῦν λευκόφαιον χροῖμα. Τὸ μῆκος τοῦ Παταγονικοῦ Ἀπτηνοδύτου πλησιάζει εἰς δύο πῆχεις· τὸ δὲ βάρος εἰς δεκαπέντε ὀκάδας.

ΚΟΚΚΑΛΑ.—Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἤρχισαν οἱ Ἀγγλοὶ νὰ μεταχειρίζονται τὰ κόκκαλα ὡς κόπρον, παχύνοντες δι' αὐτῶν τὰς λεπτάς, ξηράς, καὶ ἀμώδεις γαίας. Τὴν σήμερον γίνεται χρῆσις αὐτῶν τόσον ἐκτεταμένη, ὥστε εἰσάγονται ἤδη πολλὰ φορτία ἔξωθεν, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Γερμανίας, τῆς Ὀλλανδίας, καὶ τοῦ Βελγίου· ἐσχάτως ἐστάλησαν τινὰ ἢ ἀπὸ τὴν Σμύρνην.

Διὰ νὰ χρησιμεύσωσι τὰ κόκκαλα ὡς κόπρος, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἦναι ἀλεσμένα· εἰς τὸ Λονδίον ἐσυστήθησαν μύλοι, ὅπου συντρίβονται ἢ ἀλέθονται, καὶ ὅθεν ἐμπορεῖ τις νὰ τ' ἀγοράσῃ ἔτοιμα διὰ τὸ χωράφιόν του. Πωλοῦνται δὲ τὰ μὲν χονδραλεσμένα,—ἦγουν ὅσα ἔχουν ἐνὸς ἢ ἡμίσεως δακτύλου μέγεθος,—πρὸς περίπου τρεῖς Ἀραχμάς τὸ 29 ὀκάδων μέτρον, τὰ δὲ λεπταλεσμένα, ἢ τὰ εἰς εἶδος κομποροῦ, πρὸς τέσσαρας Ἀραχμάς.

'Μεγίστην ὀφέλειαν,' παρατηρεῖ Ἀγγλὸς τις, 'ἐπροξένησαν τὰ κόκκαλα εἰς μακροῦν καὶ ἀκαλλιέργητα μέρη, ὅπου δι' ἑλλειψιν ζῶων δὲν ὑπῆρχε κόπρος, καὶ ὅπου ἢ μετακομιδὴ αὐτῆς ἠθέλην εἶσθαι παραπολὺ δαπανηρά. Διὰ μέσσω αὐτῶν ἐκτεταμέναι περιοχαὶ ἀκαρπῶν ἀμμου μετεβλήθησαν εἰς καρποφόρους ἀγρούς. Τὰ κόκκαλα εἶναι ὄχι μόνον εὐθηνότερα τῆς κόπρος, ἀλλὰ καὶ πλέον εὐμετακόμιστα διὰ τὸ ἐλαφρότερον, καὶ προσέτι τόσον πολυπληθεῖ, ὥστε δὲν δυσκολεύεται τις ν' ἀγοράσῃ ὅσα θέλει.' Εἰς ἓν ζεῦμα Ἀγγλικόν, (4,840 τετραγωνικὰς ὑάρδας=6,453½ τετραγωνικοὺς πῆχεις), ὅπῃ εἶχαν βαλθῆν τριάκοντα μέτρα κοκκαλῶν, ἐσπάρθησαν δύο ἡμισυ μέτρα σίτου, καὶ, μολονότι τὸ χῶμα ἦτο πολὺ ἀδύνατον, ἐκαρποφόρησεν ὅμως εἰκοσιτέσσαρα μέτρα· ἀλλὰ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ μέρη, τὰ ὁποῖα εἶχαν σπαρθῆν ἐξἐπιτηδες χωρὶς κόκκαλα, δὲν ἔδωκαν οὐδὲ τὸν σπόρον.

Ο ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ΜΝΗΜΩΝ, ἀναγκασθεὶς ποτὶ νὰ φάγῃ κρίθινον ἄρτον μὲ ξηρὰ σῦκα, καὶ νὰ πῆν νερόν, 'Ὅλοῖαν ἦδονην,' εἶπεν, 'ἔχασα μέχρι τῆς σήμερον ἐξ αἰτίας τῶν τρυφῶν μου!'

Ο ΚΥΡΟΣ, ἐρωτηθεὶς τί ἔμαθε πρῶτον, ἀπεκρίθη, 'Νὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν.'